

Velkommen til udkantsdanmark

Flytte på landet – eller blive i byen? Flytte på landet – eller blive i byen? Flytte på landet – eller blive i byen?

Sådan stod der på min venindes facebook-statusopdatering forleden dag. Jeg hastede selvfølgelig til tasterne og skrev: "Flytte på landet – flytte på landet – flytte på landet!". Som øboer i det absolutte udkantsdanmark på sjette år så jeg nemlig mit snit til at få lidt mere selskab af en nær og gammel veninde og hendes familie i det daglige. For der er som bekendt så dejligt på landet. Her vågner vi hver morgen til hanegal og fuglefløjt, og ved sengetid kan vi på aftener i klart vejr se, hvordan en virkelig stjernehimmel ser ud. I de lune sommermåneder kan vi, så snart vi kommer hjem fra arbejde, pakke engangsgrillen og børnene og være ved vandet på 0,5. Vel og mærke et vand, som vi ikke behøver dele med alle mulige andre. Og når anemonerne og bøgen springer ud i disse forårsmåneder, ja, så kan vi slet ikke undgå at være vidner til miraklet. Dag for dag kan vi følge med i, hvordan påskeliljerne og tulipanerne presser sig længere og længere op igennem jorden for til sidst at stå i fuldt flor. Ja, alting går langsommere her på landet. Selv det at handle er en sand fornøjelse. Vi når det nok, vi når det nok, og det bliver nok jul den 24. alligevel, lyder det, når forhastede byboere bliver utålmodige i køen hos købmanden. Og har man glemt sin pung, er det heller ikke noget problem. "Vi ved jo, hvor I bor", siger de flinke kassedamer. Og det er så sandt,

som det er sagt. Faktisk ved de andre omkring én i en lille by på landet i udkantsdanmark det meste om, hvad der foregår bag ens døre. Det har sine fordele. Som fx den gang, hvor min datter havde været ude for et alvorligt uheld, og jeg uden overhovedet at have bedt om noget som helst kunne finde poser med nybagte boller hængende på dørhåndtaget, og forældre, der holdt i indkørslen for at tage mine to andre børn med, når de skulle i skole eller til fritidsaktiviteter, imens jeg måtte blive hjemme og passe den lille tilskadekomne.

Men det har selvfølgelig også sine ulemper. Fx er det helt enormt irriterende, når man ikke har fået afleveret sine tomme flasker, pudset vinduerne eller er kommet til at foretage et ganske lille overtræk på sin konto, og ens bankrådgiver tilfældigvis også er ens nabo, og man bare

ved, at historierne så går byen rundt. Så er der ikke meget ved at bo på landet. Hanegaleriet er heller ikke altid lige morsomt. Særligt på søndage, hvor man er kommet sent i seng og havde forestillet sig, at man skulle sove længe. Vanvittig morsomt er der også sjældent nogen, der finder den lange transporttid til og fra arbejde, der uvægerligt følger med, når man vælger at bosætte sig langt fra lov og ret. For slet ikke at tale om den gennemtrængende lugt af gylle, der hører med til nærområdet det meste af året.

Så hvorfor i al verden vil jeg lokke min veninde herud, hvor kragerne har opgivet at vende, og hvor hus efter hus står til salg? Her, hvor jobsituationen er for nedadgående, og hvor betegnelsen "udkantsdanmark" har bidt sig fast som et dødeligt vampyragtigt kys.

Det er ganske simpelt: Fordi det skal prøves. Fordi livet på landet er fuld af potentiel skønhed og en langsomhed, der er så vigtigt, hvis det moderne menneske skal have en chance for overlevelse i den globaliserede verdens højteknologiske tempo. Og fordi udkantsdanmark har brug for resten af Danmark. Og by the way: Er betegnelsen "udkantsdanmark" ikke bare udtryk for det Danmark, der godt nok ligger et stykke vej fra København, men som omvendt ligger nærmere på resten af verden?

Julie Püschl